

Arrest

nr. 95 979 van 28 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op (...) 1989 te Mapla, Sierra Leone. U behoort tot de Temne etnie en u verklaart moslim te zijn. Reeds op jonge leeftijd verhuisde u samen met uw familie naar Freetown waar u het grootste gedeelte van uw jeugd heeft doorgebracht. Uw vader was een politieman maar verloor op een bepaald ogenblik zijn werk. Zo werd uw moeder de enige kostwinner van het gezin met het geld dat ze verdiende in haar kleine handel. In 2005 sloeg het noodlot echter toe toen uw moeder overleed tijdens de bevalling van uw jongere zus. U diende hierdoor ook te stoppen met school gezien het gebrek aan financiële middelen. U ging op zoek naar werk maar vond geen job aangezien u niet over een geschikt diploma beschikte. Uw vader hertrouwde met uw stiefmoeder, maar de relatie tussen u en haar was helemaal niet goed. In 2008 liep u l. K, een oude

schoolvriend, tegen het lijf. U vertelde hem over uw problemen en u vroeg hem wat voor werk hij deed. Na lang aandringen vertelde hij u dat hij als homoprostituë werkzaam was en dat hij op deze manier heel wat geld verdiende. Hij stelde u voor om u eveneens in de homoprostitutie te introduceren, en na enige bedenktijd, besloot u om op zijn voorstel in te gaan omdat u geen andere manier meer zag om geld te verdienen. Via dit werk verdiende u op korte tijd heel wat geld. U ontmoette mogelijke klanten, zowel toeristen als Sierraleoonse homoseksuelen, in de clubs in Freetown en nam ze mee naar de verschillende guesthouses. Uw vader merkte een verandering in uw gedrag en vroeg zich steeds meer af op welke manier u zoveel geld verdiende. Op een gegeven dag, toen u vroeg in de ochtend terug thuiskwam, stond hij u op te wachten in jullie woning. Hij viel u aan met een mes omdat hij te weten was gekomen wat voor werk u deed. U wist echter te ontsnappen, en liep weg. U trok hierop naar uw vriend Idrissa die u opving en bij wie u kon verblijven. Ervoor had u al kennis gemaakt met een buitenlandse toerist, Alex, afkomstig uit België, met wie u een relatie had opgebouwd. Jullie zagen elkaar telkens als Alex naar Sierra Leone op vakantie kwam. Nadat u was weggelopen bij uw vader, en ingetrokken was bij Idrissa, bleef u werkzaam als prostituë. Een jaar later, in december 2011, was u op weg naar de woning van Idrissa, toen u zag hoe Idrissa werd meegenomen door enkele politiemannen. Ook uw vader was erbij. U besloot om onmiddellijk naar de guesthouse van Alex te gaan. Deze besloot om u te helpen het land te ontvluchten. Een week later ging u samen met Alex – hij had alle documenten geregeld – naar de luchthaven waar u op 29 december 2011 het vliegtuig richting België nam. Eens in België aangekomen liet Alex u echter achter. U vroeg uiteindelijk asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 30 december 2011.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vervolging vreest door de gemeenschap en de autoriteiten omwille van de door u beweerde homoseksuele geaardheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Ten eerste kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen omtrent de ontdekking en beleving van uw al dan niet homoseksuele geaardheid. Zo beweert u tijdens het gehoor dat u in eerste instantie ervoor gekozen heeft als homoprostituë aan het werk te gaan louter omwille van financiële redenen maar dat u nadien beseftte dat u werkelijk homoseksueel bent, en dat het iets is wat deel van uzelf uitmaakt (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U geeft eveneens aan dat, voordat u homoprostituë werd, u nooit enige gevoelens voor mannen heeft gehad of dat u nooit had kunnen denken zich tot mannen aangetrokken te kunnen voelen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). U verklaart verder dat u geen andere keuze had dan voor homoprostitutie te kiezen (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Uit uw verklaringen kan bijgevolg afgeleid worden, zoals u ook zelf stelt tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.10), dat u uw beweerde homoseksuele geaardheid ontdekt zou hebben via uw activiteiten als homoprostituë. Wanneer u tijdens het gehoor gevraagd wordt wat u toen voelde, toen u op een bepaald moment met zekerheid wist dat u zich aangetrokken kon voelen tot mannen, antwoordt u dat u het gewoon aanvaard heeft, en dat het niet moeilijk was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat u toch in een omgeving leefde waar een zekere homofobie heerst, verklaart u dat het iets is dat in u is, en dat het zoals een hobby was geworden (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of u zich dan nooit vragen heeft gesteld, antwoordt u van niet (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Het kan toch als uiterst merkwaardig bestempeld worden dat u tijdens het gehoor geen enkele gevoelens van angst of vertwijfeling ter sprake brengt bij de beweerde ontdekking van uw homoseksuele geaardheid, hoewel u toch in een maatschappij leefde die homoseksualiteit niet echt toejuicht. Het lijkt alsof u uw homoseksuele geaardheid, nadat u in eerste instantie uit opportunistische redenen beweert in de homoprostitutie te zijn gestapt - u verklaart immers dat u genooddaakt werd om deze stap te zetten na het overlijden van uw moeder - , gewoon aanvaardde wat toch enigszins vreemd is gelet op de strafbaarstelling en het heersende sociale en religieuze stigma ten aanzien van homoseksualiteit in uw land van herkomst.

Ook wanneer u gevraagd wordt of u niet aan de mogelijke risico's heeft gedacht toen u besliste om als homoprostituë aan de slag te gaan, antwoordt u merkwaardig genoeg dat u nooit aan de eventuele gevolgen of risico's heeft gedacht, en dat u het snel gewoon werd (zie gehoorverslag CGVS, p.7). In het licht van het homofobe klimaat in Sierra Leone kan dit eveneens een vreemde uitspraak genoemd worden. Gevraagd of het werk dat u deed niet moeilijk was in het begin, antwoordt u dat het in het begin moeilijk was, maar dat u het snel gewoon werd, gevolgd door enkele expliciete seksuele antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Ook in deze kan het opmerkelijk genoemd worden dat u blijkbaar redelijk snel de beslissing genomen zou hebben om in de homoprostitutie te stappen, omwille van opportunistische redenen, gezien de homofobe omgeving waarin u leefde, zoals ook u aangeeft tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Uw verklaringen betreffende de ontdekking en beleving van uw beweerde homoseksuele geaardheid komen bijgevolg hoegenaamd niet doorleefd en niet overtuigend over.

Voorts kan u niet overtuigen wat uw beweerde relatie met Alex betreft. U geeft tijdens het gehoor immers aan dat u Alex in een club in Freetown heeft ontmoet, dat jullie een aantal keren afspraken, en dat jullie partners werden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). U verklaart verder dat Alex elk jaar naar Sierra Leone op vakantie kwam en dat jullie via internet in contact bleven met elkaar wanneer Alex niet in Sierra Leone aanwezig was (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Volgens uw verklaringen was het uiteindelijk Alex die u geholpen zou hebben Sierra Leone te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Desalniettemin is uw kennis over uw beweerde partner Alex erg beperkt te noemen. Zo antwoordt u merkwaardig genoeg op de vraag welke nationaliteit Alex had dat hij van België was maar dat u zijn nationaliteit niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Gevraagd of hij in België leefde, antwoordt u dat u denkt van wel (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U kent echter zijn familienaam niet (zie gehoorverslag CGVS, p.11) en weet evenmin waar hij woont in België, gegeven ook uw verklaring dat Alex u zou hebben achtergelaten in België eens jullie er waren aangekomen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Deze laatste bewering kan op zich al erg opmerkelijk genoemd worden in het licht van jullie beweerde relatie. U verklaart immers geen contact meer te hebben met Alex sinds hij u achter zou hebben gelaten in België, en er niet in geslaagd te zijn opnieuw contact met hem te krijgen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Het is bijgevolg vreemd te noemen dat jullie wel contact hadden, via internet, toen u in Sierra Leone was en Alex in België verbleef, maar dat u, nadat u in België bent aangekomen, er hoegenaamd niet in slaagt terug in contact te komen met Alex. Verder weet u niet welke job Alex uitoefent (zie gehoorverslag CGVS, p.11), kent u zijn familie niet, en weet u niet of hij een gezin heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U weet evenmin of hij voor u reeds een relatie heeft gehad (zie gehoorverslag CGVS, p.11), u weet niet of het de eerste keer was dat hij in Sierra Leone was bij jullie eerste ontmoeting, en u kent zijn leeftijd niet (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U slaagt er derhalve niet in om u beweerde relatie met Alex aannemelijk te maken tijdens het gehoor.

Verder weet u niet te overtuigen wat betreft de leefwereld van homoseksuelen, noch wat de wetgeving in verband met homoseksualiteit betreft in uw land van herkomst. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u slechts twee of drie andere homoseksuele mannen kende in Sierra Leone waaronder uw vriend Idrissa, wat op zich al als erg vreemd bestempeld kan worden gezien uw beweerde activiteiten als homoprostituë in Freetown, wat toch een betere kennis van het homomilieu in Sierra Leone zou mogen impliceren (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Verder kan uw opmerking vreemd genoemd worden waarbij u aanhaalt dat homoseksuelen elkaar in clubs leren kennen in Sierra Leone waar ze contact leggen met elkaar, onder andere door de manier waarop ze dansen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Deze opmerking is toch vreemd te noemen in het licht van uw bewering dat er geen specifieke ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen zijn in Sierra Leone (zie gehoorverslag CGVS, p.12) en dat de clubs waarover u het had niet enkel voor homoseksuele mannen zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12), waardoor het opmerkelijk zou zijn dat homoseksuelen elkaar zouden benaderen door de manier waarop bepaalde personen zouden dansen in een club waar ook heteroseksuelen aanwezig zijn wat dan toch de nodige risico's zou impliceren gezien het homofobe klimaat dat er heerst in Sierra Leone. Verder kent u bovendien geen andere homoseksuelen die gelijkaardige problemen zoals u gekend zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U vernoemt enkel de activist 'Fandy Andy Afna' tijdens het gehoor die gedood zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Gevraagd wie deze persoon is, geeft u aan dat het een man is die gedood is (zie gehoorverslag CGVS, p.12). U heeft het waarschijnlijk over de bekende halebirechtenactiviste Fannyann Eddy, een Sierraleoonse – een vrouw dus, en geen man zoals u foutief aanhaalt – die in 2004 werd vermoord, en een boegbeeld werd van halebirechtenorganisaties in Afrika (zie landeninformatie, administratief dossier). De door u overhandigde internetartikelen brengen deze activiste overigens meermaals ter sprake (zie administratief dossier) zodat uw beperkte en zelfs niet correcte kennis over deze door uzelf aangehaalde persoon erg frappant is. Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de inhoud van de door

u zelf overhandigde documenten ter staving van uw asielrelaas. Wanneer u tijdens het gehoor bovendien meermaals gevraagd wordt of er een wet of wetsartikel is in Sierra Leone die homoseksualiteit verbiedt, en of u bijgevolg veroordeeld kan worden door de Sierraleonense autoriteiten, antwoordt u dat u enkel weet dat de mensen ertegen zijn, en dat u denkt dat er een wet is, maar dat u niet weet wat de inhoud van deze wet is en welke straf u eventueel zou riskeren (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Dat u niet op de hoogte bent van het exacte wetsartikel dat zulk gedrag bestraft, is nog te begrijpen, maar dat u niet weet welke straf u riskeert in uw land van herkomst omwille van uw homoseksuele geaardheid is toch merkwaardig. Van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht omwille van zijn seksuele geaardheid, mag toch verwacht worden beter op de hoogte te zijn van de potentiële gevolgen of de mogelijke straffen die hij riskeert in zijn land van herkomst. Derhalve weet u niet te overtuigen betreffende uw kennis van het homoseksuele milieu in uw land van herkomst, noch betreffende de mogelijke gevolgen van dergelijk gesteld gedrag.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat u er niet in slaagt de oorzaak van uw problemen in uw land van herkomst, uw homoseksuele geaardheid, aannemelijk te maken. Daarenboven kunnen er nog enkele opmerkingen gemaakt worden betreffende uw asielrelaas. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u op een gegeven moment weggelopen bent uit de woning van uw familie nadat uw vader te weten zou zijn gekomen wat voor werk u deed (zie gehoorverslag CGVS, p.5-6). U heeft echter geen idee op welke manier uw vader dit te weten zou zijn gekomen in 2010, nadat u in 2008 reeds aan de slag zou zijn gegaan als homoprostituë in Freetown (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Nadat uw vader u zou hebben aangevallen, zou u gevlucht zijn en naar uw vriend Idrissa zijn gegaan waar u vervolgens bent ingetrokken (zie gehoorverslag CGVS, p.6). U geeft aan – wat toch enigszins merkwaardig is – dat u vervolgens uw activiteiten in de homoprostitutie gewoon verder zette en dat u ongeveer een jaar bij Idrissa verbleef – een jaar waarin u geen problemen zou hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, p.6-7). In december 2011 zou u vervolgens getuige zijn geweest van de arrestatie van uw vriend Idrissa in de aanwezigheid van uw vader toen u op weg was naar de woning van Idrissa (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Wanneer u gevraagd wordt waarom Idrissa werd aangehouden, geeft u aan dat het omwille van de homoprostitutie was (zie gehoorverslag CGVS, p.6), maar ook in deze kan opgemerkt worden dat het toch erg vreemd is dat Idrissa slechts een jaar nadat uw vader op hoogte zou zijn gesteld omtrent jullie activiteiten in de homoprostitutie zou zijn gearresteerd, terwijl u gedurende een jaar hoegenaamd geen problemen zou hebben gekend en verder werkzaam was als homoprostituë. Deze weinig overtuigende verklaringen van uw persoon tijdens het gehoor ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het geheel. Verder slaagt u er tijdens het gehoor evenmin in een overtuigende uitleg te formuleren over de manier waarop u klanten aansprak of vond tijdens uw werkzaamheden als homoprostituë in Freetown. U verklaart immers dat u klanten ontmoette in de clubs in Freetown, en dat u hiervoor zelfs samenwerkte met de personen van de security van de desbetreffende clubs (zie gehoorverslag CGVS, p.7), wat op zich toch al opmerkelijk genoemd worden gegeven uw verklaring dat het niet specifiek om homoclubs ging maar om clubs waar iedereen welkom was (zie gehoorverslag CGVS, p.7-8). Gevraagd op welke manier u dan klanten ontmoette, en hoe u dan wist of iemand al dan niet homoseksueel was, geeft u aan dat u houdt van dansen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer u hieromtrent meer uitleg wordt gevraagd, antwoordt u dat u danste en dat uw haar in vlechten was (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Gevraagd hoe potentiële klanten wisten dat u homoprostituë was, antwoordt u nogmaals dat het door uw looks was (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Deze verklaringen van u tijdens het gehoor kunnen als erg vreemd beschouwd worden aangezien u lijkt aan te geven dat u via uw uiterlijk en door uw manier van dansen uiting gaf aan uw homoseksuele geaardheid en aan uw activiteiten als homoprostituë, in een club die niet uitsluitend voor homoseksuelen bestemd was. Uw verklaringen over de manier waarop u klanten zou ontmoet hebben in het nachtleven van Freetown komen bijgevolg niet overtuigend en niet geloofwaardig over zodat ze verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen.

Tot slot legt u geen documenten neer ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit, noch ter bevestiging van de door u afgelegde reisweg. U legt wel enkele algemene internetartikelen voor die de algemene situatie van homoseksuelen in Sierra Leone beschrijven, zoals eerder al werd aangehaald, maar deze door u overhandigde documenten betreffen enkel een algemene situatieschets van de holebi-problematiek in uw land van herkomst en zeggen niets over uw beweerde persoonlijke problemen - u verklaart immers zelf tijdens het gehoor dat uw naam niet vermeld wordt in deze artikelen (zie gehoorverslag CGVS, p.4) – zodat deze documenten niets wijzigen aan de voormelde pertinente opmerkingen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan

worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Verzoeker betwist de verschillende onderdelen van de bestreden beslissing.

2.2.1. Met betrekking tot de ontdekking en beleving van zijn homoseksuele geaardheid herhaalt verzoeker zijn verklaringen zoals samengevat in de bestreden beslissing en besluit hij dat hij zich verzoend had met zijn homoseksualiteit. Hij sprak tegen zijn omgeving niet openlijk over zijn werk en was zeer discreet in zijn werk. Hij is ervan op de hoogte dat homoseksualiteit in zijn land van oorsprong taboe is en maatschappelijk niet wordt aanvaard.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent, kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij stelt dat hij niet dacht aan de risico's gekoppeld aan zijn werk als homoprostituë en geen blijk geeft van een doorleefd besef van de maatschappelijke situatie van homoseksuelen in Sierra Leone. Zijn samenleven met een collega en zijn openlijke activiteiten in gemengde clubs, aan het strand of online om klanten te ronselen, kan bezwaarlijk als discreet beschouwd worden (gehoor, p. 7). De verklaringen van verzoeker overtuigen niet.

2.2.2. Wat de relatie met Alex betreft, stelt verzoeker dat hij een relatie had met een Belgische blanke sekstoerist en niet geïnteresseerd was in diens achtergrond. Hij heeft geen contact via internet omdat hij in een centrum verblijft waar geen mogelijkheden zijn om toegang te krijgen voor internet met het oog op seksueel chatten. Voor een sekstoerist zijn losse seksuele contacten en aangenaam vertier voldoende om een relatie te hebben.

De Raad stelt vast dat verzoeker in verband met Alex met wie hij beweerde een relatie te hebben eigenlijk niets weet buiten het feit dat hij een goede job had en kaal was en dus vermoedelijk ouder dan hijzelf. Toch spreekt verzoeker zelf van geen klant, maar van meer dan dat, een relatie zoals een jonge en een meisje (p. 10) en onderhielden zij contact via internet als Alex niet in Sierra Leone was, was Alex de eerste (mannelijke) persoon voor wie hij gevoelens had en zou Alex daarenboven gezorgd hebben voor een paspoort en ticket om naar België te komen.

De verklaringen van verzoeker *'dat hij een relatie had met een Belgische blanke sekstoerist en niet geïnteresseerd was in diens achtergrond'* en dat *'losse seksuele contacten en aangenaam vertier voldoende (zijn) om een relatie te hebben'* stemmen niet overeen met zijn verklaringen over zijn 'relatie' tijdens het gehoor evenmin als zijn uitleg in het verzoekschrift dat hij in een centrum verblijft waar geen mogelijkheden zijn om toegang te krijgen voor internet met het oog op seksueel chatten. Niets belet verzoeker buiten het centrum een internetverbinding te zoeken of in het centrum via internet contact te zoeken met Alex in België zonder dat dit beperkt zou moeten zijn tot *"seksueel chatten"*.

Verzoeker geeft ook geen aannemelijke verklaring voor het feit dat Alex gezorgd zou hebben voor een paspoort en ticket om naar België te komen, terwijl hij verzoeker bij aankomst in België onmiddellijk achterliet en dat verzoeker Alex nooit meer contacteerde toen hij in België was (gehoor, p. 11).

2.2.3. Ook met betrekking tot de leefwereld van homoseksuelen in Sierra Leone herhaalt verzoeker enkele van zijn verklaringen zonder de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Daar waar verzoeker erop wijst dat hij geen schriftelijke bewijzen moet voorleggen, wijst de Raad erop dat de aannemelijkheid van een asielrelaas niet kan worden afgeleid uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484).

Daar waar verzoeker erop wijst dat het niet meedelen van details te wijten is aan stress voor het gehoor, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's wijst de Raad erop dat elk interview stress met zich meebrengt, maar de verzoekende partij toont niet aan dat dit het haar niet mogelijk maakte op effectieve wijze deel te nemen aan haar interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Van de verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier zou kunnen weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofd van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij in zijn land van oorsprong trauma's opgelopen zou hebben.

2.2.4. Verzoeker legt na het verzoekschrift bijkomende foto's uit Sierra Leone neer en een geneeskundig getuigschrift.

De Raad stelt vast dat het volgens de verklaringen van verzoeker foto's betreft van zijn partner Alex en van de collega waarmee hij in Sierra Leone woonde. Verzoeker verklaart niet nader hoe hij deze foto's bekam terwijl hij niemand in Sierra Leone kon contacteren (gehoor, p. 3). Daarenboven kan uit deze foto's niet afgeleid worden wie de personen zijn die erop afgebeeld zijn of wat hun relatie met verzoeker was of is. Deze foto's hebben geen bewijswaarde.

Wat de foto's van littekens betreft en het geneeskundig getuigschrift betreft, kan hier buiten het feit dat verzoeker littekens heeft niets uit afgeleid worden. In tegenstelling tot de brief van het centrum waarin gesteld wordt dat uit het getuigschrift blijkt dat de littekens waarschijnlijk het gevolg zijn van de slagen (door zijn vader) die verzoeker aanhaalt, stelt het medisch getuigschrift van 20 december 2012 dat deze littekens een verband kunnen hebben met de slagen die verzoeker aanhaalt.

Wat het medische attest betreft, meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten.

2.2.5. De bestreden beslissing wijst er ook terecht op dat de verzoekende partij geen documenten neerlegt ter bevestiging van haar identiteit of nationaliteit, noch ter bevestiging van de door haar afgelegde reisweg.

2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij verwijst naar 'recente rechtspraak' van de Raad over de subsidiaire beschermingsstatus en dat zelfs een klein risico voldoende is. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze rechtspraak niet concreet aanwijst. Daarenboven wijst de Raad er op dat, daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942).

De verzoekende partij stelt dat voortdurende mensenrechtenschendingen een trieste realiteit zijn in Sierra Leone en de overheid geen bescherming kan bieden en verwijst naar een aantal internetartikelen van Amnesty International.

De loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

2.4. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.5. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting.

De Raad wees er hierboven reeds op dat de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd is en dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt heeft.

De middelen zijn niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS